

Sygnatura akt: V GC 348/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 01 września 2020r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Protokolant: sekr. sąd. Anna Zakrzewska

po rozpoznaniu w dniu 01 września 2020r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 148¹ § 1 kpc

sprawy z powództwa: (...) **Spółka Jawna z siedzibą w T.**

przeciwko: (...) **Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na rzecz powoda (...) Spółka Jawna z siedzibą w T. kwotę 172,94 zł (sto siedemdziesiąt dwa złote 94/100),
2. umarza postępowanie w pozostałym zakresie,
3. zasądza od pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na rzecz powoda (...) Spółka Jawna z siedzibą w T. kwotę 7.949,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, w tym kwotę 5.417,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Sygn. akt V GC 348/20

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego w Kaliszu V Wydziału Gospodarczego w dniu 04 lutego 2019 r. (data wpływu) powód (...) Spółka jawna z siedzibą w T. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika domagał się orzeczenia nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, że pozwany (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. ma zapłacić mu kwotę 50.621,39 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 26.463,45 zł od dnia 01 stycznia 2020 r. do dnia zapłaty oraz 23.985,00 zł od dnia 17 stycznia 2020 r. do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej strony zawarły umowę na wykonanie montażu paneli akustycznych, drzwi wejściowych obudowy sprężarki oraz obudowy (...) na terenie (...) T. przy ul. (...). Całkowity koszt wykonania usługi strony ustaliły na kwotę 79.950,00 zł brutto, a płatność miała być dokonana w 3 ratach. Powód wskazał, iż w dniu 11 października 2019 r. pozwany dokonał płatności 30% zamówienia tj. kwoty 23.985,00 zł objętej fakturą VAT nr (...). Po wykonaniu montażu wystawił fakturę VAT nr (...) na pozostałą kwotę 50.448,45 zł. Płatność zgodnie z

wcześniejzami ustaleniemi została rozłożona na 2 raty. Pierwsza rata w wysokości 26.463,45 zł stała się wymagalna w dniu 31 grudnia 2019 r., natomiast druga w kwocie 23.985,00 zł dnia 16 stycznia 2020 r. Powód wskazał, że obok kwoty wynikającej z faktury domaga się również rekompensaty za koszty odzyskiwania należności w wysokości 172,94 zł. Podniósł, że pozwany nigdy nie kwestionował faktu ani jakości wykonanych usług. Jednakże nie zapłacił reszty należności, pomimo ponagień i wezwania do zapłaty.

W dniu 13 lutego 2020 r. w sprawie V GNC 466/20 Sąd Rejonowy w Kaliszu w osobie Starszego Referendarza Sądowego wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym w całości uwzględnił żądanie pozwu.

Dnia 11 marca 2020 r. (data wpływu) pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym zaskarżył go wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Podniósł zarzut nieistnienia roszczenia powoda.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł, że kwestionuje podstawę i zakres żądania powoda. Wskazał, że nieprawdą jest, iż nie kwestionował jakości wykonanych przez powoda prac. Podał, iż w załączonym do pozwu protokole odbioru technicznego z dnia 11 grudnia 2019 r. wskazane zostały wady wykonanych prac, które nie zostały usunięte.

W piśmie procesowym z dnia 09 czerwca 2020 r. (data wpływu) powód cofnął pozew co do należności głównej i podtrzymał go w pozostałym zakresie. Wskazał, że w dniu 18 marca 2020 r. pozwany dokonał częściowej spłaty należności.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

Powód (...) Spółka jawna z siedzibą w T. jest wpisany do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Zaś pozwany (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. jest wpisany do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...).

(fakty bezsporne).

W ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej strony zawarły umowę na wykonanie montażu paneli akustycznych, drzwi wejściowych obudowy sprężarki oraz obudowy (...) na terenie (...) T. przy ul. (...). Całkowity koszt wykonania usługi strony ustaliły na kwotę 67.000,00 zł netto, tj. 79.950,00 zł brutto. Termin realizacji został określony na około 3 tygodnie. Zgodnie ze złożoną przez powoda ofertą przedpłata przelewem w wysokości 30% wynagrodzenia miała nastąpić w ciągu 7 dni od otrzymania zamówienia lub podpisania umowy, a przed rozpoczęciem montażu, 40%

w ciągu 14 dni po realizacji zamówienia i od daty wystawienia faktury, 30% w ciągu 30 dni po realizacji zamówienia i od daty wystawienia faktury. Pozwana złożyła zamówienie w dniu 10 października 2019 r.

(dowód: korespondencja mailowa k. 11, 17, dokumentacja techniczna k. 12-14, oferta k. 15-16, zamówienie k. 18).

W dniu 11 października 2019 r. powód wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 23.985,00 zł z tytułu otrzymanej zaliczki na poczet zamówienia.

(fakt bezsporny, a nadto faktura VAT k. 19, potwierdzenie przelewu k. 20).

Dnia 11 grudnia 2019 r. strony podpisały protokół odbioru technicznego dotyczący realizacji zamówienia. Stwierdziły, że powód zamontował za terenie (...) T. panele akustyczne, drzwi wejściowe, obudowę sprężarki, obudowę (...) poprawnie, zgodnie

z zamówieniem oraz według załącznika obróbek blacharskich, według załącznika elementy złączone, orynnowanie. W uwagach zapisano zarysowanie paneli zewnętrznych kontenera oraz niedomykanie drzwi od pomieszczenia sprężarki.

(dowód: protokół odbioru technicznego k. 22).

W dniu 17 grudnia 2019 r. powód wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 41.015,00 zł z tytułu reszty ceny zamówienia. Termin płatności kwoty 26.464,45 zł został określony na dzień 31 grudnia 2019 r., zaś termin płatności kwoty 23.985,00 zł na dzień 16 stycznia 2020 r.

(dowód: faktura VAT k. 21).

Pismem z dnia 23 stycznia (...). reprezentująca powoda firma windykacyjna wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 51.091,45 zł, w tym: 50,448,45 zł tytułem należności głównej wynikającej z faktury VAT nr (...) z dnia 17 grudnia 2019 r., 208,00 zł tytułem odsetek i 435,00 zł tytułem równowartości 100 euro w terminie 3 dni od daty otrzymania wezwania pod rygorem skierowania sprawy na drogę procesu sądowego. Wezwanie zostało nadane na adres pozwanego w urzędzie pocztowym tego samego dnia i doręczone mu w dniu 27 stycznia 2020 r.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 23, potwierdzenie nadania przesyłki pocztowej k. 23v, śledzenie przesyłek T.).

Kurs waluty euro w dniu 29 listopada 2019 r. wynosił 4,3236 zł. Równowartość 40 euro stanowiła zatem kwota 172,94 zł.

(dowód: tabela A kursów średnich k. 24).

Pismem z dnia 09 marca 2020 r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w K. oświadczył, iż znane są mu warunki objętego pozwem zamówienia łączącego strony oraz zobowiązał się względem powoda je wykonać. Jednocześnie udzielił poręczenia tego zobowiązania do kwoty wymagalnego i należnego a nie zapłaconego przez pozwanego wynagrodzenia w wysokości 41.015,00 zł netto, tj. 50.448,45 zł brutto, a wynikającego z faktury VAT nr (...) z dnia 17 grudnia 2019 r.

(dowód: oświadczenie o potrąceniu k. 53).

W dniu 18 marca 2020 r. powód złożył oświadczenie, że należność pozwanego wynikająca z faktury VAT nr (...) z dnia 17 grudnia 2019 r. w wysokości 50.448,45 zł została zapłacona przez poręczyciela (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, tj. firmę (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w K..

(dowód: potwierdzenie przelewu k. 52, oświadczenie k. 54).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów załączonych przez strony do akt, które w całości uznał za wiarygodne. Ich autentyczność oraz prawdziwość stwierdzonych w nich faktów nie budziła jego wątpliwości, nadto nie zostały zakwestionowane przez strony procesu.

Sąd zważył, co następuje:

Spór stron powstał w łączącą strony umowę o dzieło. Na jej podstawie powód domagał się zapłaty za wystawioną w dniu 17 grudnia 2019 r. fakturę VAT nr (...).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany zakwestionował roszczenie powoda co do zasady i co do wysokości. Wskazał, że protokole odbioru technicznego z dnia 11 grudnia 2019 r. wskazane zostały wady wykonanych prac, które nie zostały usunięte.

Zgodnie z treścią art. 647 kc przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia.

Bezsporne pomiędzy stronami było, że wynagrodzenie za wykonane prace ustaliły na kwotę 79.950,00 zł brutto oraz, że pozwany na poczet tego wynagrodzenia uiścił kwotę 23.985,00 zł.

Pozwany w toku procesu podniósł zarzut nieprawidłowego wykonania zobowiązania przez powoda. W ocenie Sądu pozwany okoliczności tej nie wykazał.

Przypomnieć trzeba, że w myśl przepisu art. 643 kc zamawiający obowiązany jest odebrać dzieło, które przyjmujący zamówienie wydaje mu zgodnie ze swym zobowiązaniem. Czynność odbioru składa się z elementu faktycznego, polegającego na objęciu przez zamawiającego w posiadanie dzieła o charakterze materialnym lub ucieleśnionego materialnie względnie umożliwieniu mu korzystania z innych rodzajów dzieła, oraz elementu wolicjonalnego, obejmującego oświadczenie zamawiającego (składane w sposób wyraźny lub dorozumiany), że dzieło zostało wykonane zgodnie z umową (wyrok SN z dnia 15 marca 2012 r., I CSK 287/11). Obowiązek odbioru odnosi się do dzieła wykonanego przez przyjmującego zamówienie zgodnie ze swoim zobowiązaniem

i zaoferowanego zamawiającemu. Zgodność tę należy oceniać, biorąc po uwagę treść zawartej przez strony umowy, elementy dopełniające stosunek prawny z mocy ustawy (art. 56 kc), a także ogólne kryteria prawidłowego wykonania zobowiązania (art. 354§1 kc). Oddawane dzieło powinno być zgodne z treścią stosunku obligacyjnego. W sytuacjach, w których dzieło wykazuje wadę nieistotną, jego oddanie powoduje w myśl art. 642§1 kc wymagalność wierzytelności przyjmującego zamówienie o wynagrodzenie, natomiast zamawiający powinien wówczas skorzystać z uprawnień z tytułu rękojmi. Odbiór dzieła stanowi pokwitowanie, a zarazem potwierdza spełnienie przez przyjmującego zamówienie świadczenia (wykonanie dzieła) zgodnie z treścią zobowiązania (wyrok SN z dnia 12 października 2016 r., II CSK 15/16). Wskazuje się zarazem, iż odbiór stwarza domniemanie faktyczne, że dzieło zostało wykonane zgodnie z umową. Domniemanie to zamawiający może obalić wykazując, że dzieło nie zostało wykonane w pełni lub zostało wykonane nienależycie (wyrok SN z dnia 01 grudnia 2006 r., I CSK 276/06, wyrok SN z dnia 24 lipca 2009 r., II CSK 61/09). W chwili dokonywania odbioru zamawiający może poczynić odpowiednie zastrzeżenia dotyczące stwierdzonych wad, wskazać terminy ich usunięcia lub skorzystać z uprawnienia do obniżenia wynagrodzenia (wyrok SN z dnia 08 stycznia 2004 r., I CK 24/03, wyrok SN z dnia 19 listopada 2002 r., IV CKN 1474/00).

W protokole odbioru technicznego dnia 17 grudnia 2019 r. strony oświadczyły, że powód zamontował za terenie (...) T. panele akustyczne, drzwi wejściowe, obudowę sprężarki, obudowę (...) poprawnie, zgodnie z zamówieniem oraz według załącznika obróbek blacharskich, według załącznika elementy złączne, orynnowanie. W uwagach zapisano zarysowanie paneli zewnętrznych kontenera oraz niedomykanie drzwi od pomieszczenia sprężarki. Jednakże pozwany nie wykazał, że wezwał powoda do ich usunięcia, wskazał termin do tego usunięcia lub skorzystał z uprawnienia do obniżenia wynagrodzenia.

Przy czym zgodnie z ogólną regułą art. 6 kc fakt istnienia wad oraz kwotę o którą należy obniżyć wynagrodzenie powinien wykazać zamawiający (korzystający z rękojmi), gdyż w odniesieniu do przepisów kc dotyczących rękojmi za wady między stronami będącymi przedsiębiorcami, nie istnieje odwrócenie ciężaru dowodu wynikającego z tej regulacji (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 24 października 2017 r. I ACa 446/17).

Z treści zapisu w protokole odbioru technicznego nie wynika, by było to zgłoszenie wad. Wprost przeciwnie, strony stwierdziły, że powód wykonał prace zgodnie z zamówieniem. Natomiast z jego treści nie wynika, by był on odpowiedzialny za porysowanie zewnętrznych paneli kontenera. Zaś trudno przyjąć, by wadliwe zamontowanie uszczelki drzwi stanowiły podstawę do obniżenia wynagrodzenia z tytułu wykonanego dzieła.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, iż powód wykazał swoje roszczenie co do zasady i co do wysokości.

W piśmie procesowym z dnia 09 czerwca 2020 r. (data wpływu) powód cofnął pozew co do należności głównej wskazując, że w dniu 18 marca 2020 r. pozwany dokonał spłaty w tym zakresie.

Zgodnie z treścią art. 203§1 zd. 1 kpc pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy. W myśl art. 203§4 kpc Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy z okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem, zasadami współzycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa. Zatem Sąd co do zasady związany jest cofnięciem pozwu. Obowiązany jest jednak zawsze dokonać oceny, czy w świetle zgromadzonego materiału procesowego cofnięcie takie nie jest sprzeczne

z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo czy nie zmierza do obejścia prawa (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 07 sierpnia 2015 r., I ACa 1098/15). Przepis art. 203§4 kpc nie określa, co należy rozumieć przez sprzeczność cofnięcia pozwu z prawem, z zasadami współzycia społecznego, czy też „zmierzanie do obejścia prawa”. Ze względu na to, że są to także zawarte w art. 58 kc, kryteria oceny ważności czynności prawnej, w judykaturze został wyrażony pogląd, iż przy ocenie dopuszczalności cofnięcia można posiłkować się materialnym rozumieniem tych pojęć (post. SA w R. z dnia 08 czerwca 2007 r., I ACz 223/07). Należy zakładać zgodność powyższych czynności

z kryteriami oceny zawartymi w art. 203§4 kpc, a zatem niezgodność musi wynikać wyraźnie z okoliczności sprawy lub oświadczeń stron.

W przedmiotowej sprawie powód cofnął pozew na skutek spłaty należności głównej przez poręczyciela pozwanego firmę (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w K.. Na potwierdzenie istnienia stosunku poręczenia powód przedłożył oświadczenia poręczyciela oraz dowód uiszczenia przez niego należności głównej.

Przy czym Sąd nie dopatrył się, aby czynność ta była sprzeczna z prawem, z zasadami współzycia społecznego, czy też zmierzała do obejścia prawa. Oświadczenie poręczyciela sformułowane zostało w sposób jasny i kategoriyczny, zawierało wskazanie poręczyciela, dłużnika oraz zobowiązania objętego poręczeniem (art. 876 i n. kc).

Zgodnie z treścią art. 355 kpc Sąd umorzy postępowanie, jeżeli powód ze skutkiem prawnym cofnął pozew, strony zawarły ugodę lub została zatwierdzona ugoda zawarta przed mediatorem albo z innych przyczyn wydanie wyroku stało się zbędne lub niedopuszczalne.

Z uwagi na skuteczne cofnięcie pozwu Sąd umorzył postępowanie w zakresie należności głównej, o czym orzekł w pkt 2 sentencji wyroku.

Obok kwoty wynikającej z faktury powód w pozwie domagał się również zasądzenia od pozwanego rekompensaty za koszty odzyskiwania należności w wysokości 172,94 zł.

W przedmiotowej sprawie bezspornym było, iż pozwany nie zapłacił za wykonane przez powoda dzieło we wskazanym w fakturze terminie.

Zgodnie z treścią art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tj. Dz.U. z 2016 r., poz. 684) w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 stycznia 2016 r. wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności. Ustawodawca zatem przewidział dla wierzyciela swoisty ryczałt będący rekompensatą za koszty starań w celu odzyskania należności w wysokości równowartości 40 euro. Ta stała rekompensata przysługuje od dłużnika, przy czym wierzyciel nie jest zobligowany do wykazania poniesienia w tej wysokości wydatków.

Na podstawie ustalonego stanu faktycznego Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie powód przedkładając fakturę VAT wykazał, że należy mu się zwrot kwoty 172,94 zł stanowiącej równowartość 40 euro według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym

świadczenie pieniężne stało się wymagalne, gdyż pozwany nie uregulował należności we wskazanym w fakturze terminie, o czym orzekł w pkt 1 sentencji wyroku.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98§1, 1¹ i 2 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Na koszty te w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 2.532,00 zł obliczona zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 473 ze zm.), koszty zastępstwa procesowego powoda w kwocie 5.400,00 zł obliczone zgodnie z §2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz.U. z 2018 r., poz. 265), oraz kwota 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 225, poz. 1635 ze zm.).

Zaznaczyć w tym miejscu należy, iż zasadą jest (art. 203§2 kpc), że w wypadku cofnięcia pozwu obowiązek zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego, na jego żądanie, obciąża powoda bez względu na przyczynę cofnięcia. Jednakże dopuszczalne jest odstępstwo od tej zasady, jeżeli powód wykaze, że wystąpienie z powództwem było niezbędne dla celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, z uwzględnieniem okoliczności istniejących w dacie wytoczenia powództwa. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy cofnięcie pozwu jest konsekwencją zaspokojenia przez pozwanego wymagalnego w chwili wytoczenia powództwa roszczenia powoda. W rozumieniu przepisów o kosztach procesu (art. 98 kpc) pozwany należy uznać wówczas za stronę przegrywającą sprawę (por. post. SN z dnia 12 kwietnia 2012 r., II CZ 208/11, z dnia 10 lutego 2011 r., IV CZ 111/10 oraz z dnia 08 lutego 2012 r., V CZ 109/11).

Pozwany przegrał proces w całości, musiał więc w całości ponieść jego koszty.

Dlatego też Sąd zasądził od niego na rzecz powoda kwotę 7.949,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczoną od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, w tym kwotę 5.417,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, o czym orzekł w pkt 3 sentencji wyroku.

sędzia Katarzyna Górna-Szulawa